

Verraad van spionnen

Manda Scott bij Boekerij:

De vrouw die door het vuur ging
Verraad van spionnen

Manda Scott

Verraad van spionnen

Ooit zat ze in het Franse verzet. Nu is ze dood.

ISBN 978-90-225-8790-4
ISBN 978-94-023-1365-9 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *A Treachery of Spies*
Vertaling: Waldemar Noë
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam
Omslagbeeld: Arcangel Images
Zetwerk: ZetSpiegel, Best

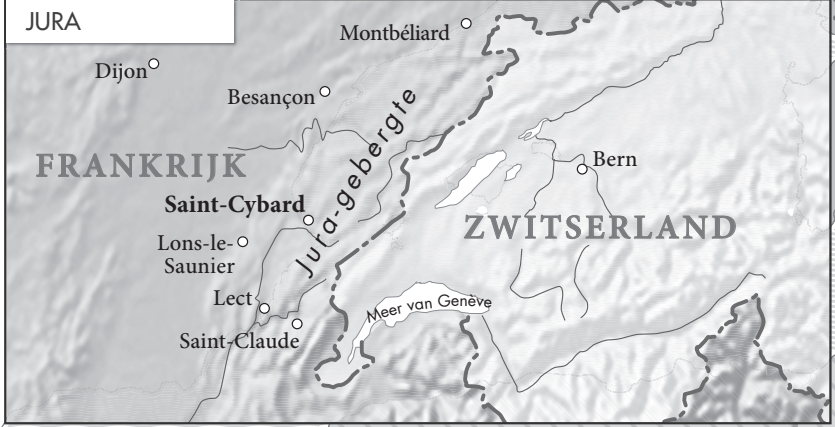
© 2018 Manda Scott
© 2019 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Pat en Patricia Coles,
die me leerden hoe te leven
– met al mijn liefde

FRANKRIJK, 1940

Ik wil dit tegen alle jongeren zeggen... die niet weten hoe het was om in het verzet te zitten. Het was een van de geweldigste tijden om in te leven.

Jacques Chaban-Delmas
Premier van Frankrijk 1969-1972
Voormalig verzetsstrijder

AND THUS BY ACCIDENT WE BECAME AS GODS
BLYTHE CHILDREN OF THE MOUNTAIN
WARRIORS OF VENGEANCE
UNFORGIVING, UNFORGIVEN
UNFORGOTTEN

Proloog

Parijs, juni 1942

Je maakt een fout, je vertrouwt de verkeerde persoon, in plaats van rechtsaf sla je linksaf aan het einde van een steeg, en dan is het te laat.

Ze zijn met twintig, en jij bent alleen. Je kunt niet aan hen ontsnappen en de angst maakt je onhandig waardoor je valt en met je armen om je heen maait terwijl ze je schoppen en op je gaan staan en je op allerlei manieren mishandelen. Je hebt altijd geweten dat het zo zou gaan, en als ze je in en weer uit een bestelbus sleuren, je over stenen traptreden omhoog en dan weer naar beneden duwen, zweer je dat je hen in het gezicht zult spugen en hen zult vervloeken als je sterft.

De moffen blijken andere plannen te hebben. Ze smijten je niet in een rottende cel in een Parijse kelder, zoals ze dat in het verleden bij mannen – en sommige vrouwen – hebben gedaan uit wie ze langzaam het leven hebben gewrongen. Nee, ze brengen je buiten de stad, naar een vervallen boerderij, en dan twee trappen af naar een opslagkelder; ver van de dood en marteling van anderen.

Het is koud hier. Er is geen licht. Het ruikt naar verrotte rapen, vochtige jutezakken en ratten. Nadat de deur voor de eerste keer is dichtgeslagen, gevolgd door het gestamp van laarzen, is het dit – meer dan kou, honger en dorst; meer dan de ratten die steeds brutaler worden; meer dan het legen van de blaas en darmen nadat je het vele uren hebt kunnen ophouden, zodat de stank niet langer uit verrotte knolrapen bestaat – wat het ergst is: de absolute stilte die je ziel verscheurt.

Zoek me op. Praat tegen me. Schreeuw tegen me. Sleur me hieruit

en ransel me af. Hang me met een pianosnaar aan mijn duimen op. Kan het je niets schelen? Ben ik zo onbelangrijk? Jezus nog aan toe, ik heb geprobeerd je te vermoorden!

Op de tweede dag, of misschien wel de tiende, komen ze in de duisternis: laarzen, stemmen, licht en de vage gestalten erachter in een stroom koude, schone lucht.

Je krimpt ineen bij het licht en de schaamte over je eigen stank. Ga weg. Ga weg. Laat me hier creperen. Alsjeblieft, ga weg.

‘Ken je me?’

Jij bent Kramme. Ik heb geprobeerd je te vermoorden. Hoe zou ik je niet kennen?

‘Dan weet je waartoe ik in staat ben.’

Kan me niet schelen. Maak me maar af. Snel of langzaam. Het maakt me niets meer uit.

‘Je verdient het te sterven, natuurlijk. Veel van je landgenoten zijn je daarin voorgegaan, sommigen met meer waardigheid dan anderen. Maar jij bent anders. Jij zou ons van pas kunnen komen. En daarom heb je de keuze: als je wil, dan kun je hier in de duisternis sterven, maar ik ben hier om je een voorstel te doen. Laten we eens kijken wat deze dag je kan brengen...’

1

Orléans, zondag 18 maart 2018, 7.10

Jezus, maar dat is veel bloed.

Dat is het eerste wat Picaut ziet als ze op het parkeerterrein van Gare des Aubrais stopt en haar koplampen de plaats delict verlichten: dat het geen sjaal is die de dode vrouw om haar hals heeft, maar een brede streep bloed, zwart in het gebrekkige licht, en spetters op de voorruit.

Het is al een tijd geleden dat Picaut bloed heeft gezien. Ze is de rauwe kracht van een gewelddadige dood vergeten. Deze schokt haar, en wel op dusdanige wijze dat ze even net zo verstijfd is als de vrouw in de auto tegenover haar: hun blikken aan elkaar geklonken, van het leven naar de dood en vice versa.

Het tweede ding dat ze ziet, wat haar niet loslaat als ze uit haar auto stapt en naar het groepje agenten en forensische technici loopt, is hoe vredig de vrouw er ondanks het bloedbad uitziet, hoe ze een spookachtige schoonheid heeft en oud genoeg is om haar grootmoeder te zijn.

Rollo is er al; hij staat bij zijn auto, ineengedoken tegen de miezerregen en de duisternis. Hij is er de laatste twee jaar wat meer getekend uit gaan zien, sterker. Zijn haar is langer dan vroeger, het reikt tot aan zijn schouders, en zijn zwarte leren jack heeft slechter weer dan dit meegemaakt.

‘Twee in de borst, een in het hoofd,’ zegt hij bij wijze van welkom. ‘Ik ken mensen die een moord zouden plegen voor zo’n serie.’

Bij iemand anders zou je denken dat het een woordspeling was, maar Rollo maakt geen grappen over pistolen. ‘Een professionele li-

quidatie?’ vraagt Picaut voor alle duidelijkheid. Rollo knikt en zegt: ‘We kunnen de details beter zien als het licht aan is.’

Daar wordt aan gewerkt. Ergens diep vanuit het donker komt een generator tot leven, tl-buizen beginnen te zoemen en knippen, en opeens baadt de auto met de vrouw achter het stuur in een zee van licht, ze is...

Godallemachtig.

Vanaf Picauts andere kant zegt een jongere stem: ‘Dat hebben ze hopelijk wel gedaan nadat ze dood was?’

Er valt een korte stilte. Rechercheur Daniel Petit-Evard, net afgestudeerd en neef van de brandweercommandant van Orléans, is de nieuweling die bij het team is gevoegd toen Picaut in het ziekenhuis lag.

Er was een tijd dat groentjes zich bij het zien van zulk buitensporig geweld uit de voeten maakten om achter een muurtje over te geven. Petit-Evard houdt zijn handen in zijn zakken om geen forensisch materiaal te verstoren. Hij kijkt van Picaut naar Rollo en dan weer terug. ‘Jullie gaan me toch niet vertellen dat ze nog leefde toen ze haar tong eruit sneden?’

‘Ik hoop oprecht van niet.’

Want dat is wat het licht laat zien: het is geen lipstick die rond haar mond zit, net zomin als het een sjaal was die ze om haar hals droeg. Hier is duidelijk iemand met een mes bezig geweest. Opmerkelijk genoeg heeft het haar schoonheid niet aangetast.

Ze heeft nog geen naam, deze vrouw die in haar dood zo’n bevaligheid uitstraalt; Picaut weet niets meer dan wat ze door de voorruit kan waarnemen, en wat er nogal spectaculair uitziet. Het begin van een zaak levert altijd een specifieke sensatie op die het verdere verloop kenmerkt; bij deze voelt het alsof ze bij onweer op de rand van een klif staat met een deltavlieger op haar rug. Ze heeft van dit moment gedroomd. Kennelijk was dat niet voor niets.

Begin met wat je weet.

De stationschef ontdekte het slachtoffer toen hij aan zijn dienst wilde beginnen. Hij parkeerde zijn auto achter het enige andere voertuig op het anders altijd lege parkeerterrein in een stille buitenwijk in het noorden van Orléans, en liep erheen om te vragen welke trein de dame dacht te nemen om kwart over vijf op een ochtend in maart.

Op dit moment wordt hij ondervraagd door rechercheur Sylvie Ostheimer, het laatste lid van Picauts nieuwe team, en de enige aan wie je het kan overlaten de man niet nóg meer te traumatiseren.

De auto is een oude Citroën vx, in bijna perfecte staat. Het slachtoffer zit aan de bestuurderskant – wat natuurlijk niet bewijst dat ze heeft gereden – met haar rechterhand op het stuur. Haar linkerhand blijkt bij nadere inspectie langs haar lichaam te hangen. De meeste mensen rijden noch zitten op deze manier, maar de raambediening bevindt zich in de armleuning, en het raam is gezakt (of omhooggegaan?) om een kier van nog geen hand breed over te laten.

Gezien de hoeken van inslag zijn alle schoten door deze smalle kier gelost, en dat was wat Rollo bedoelde met zijn opmerking over de vaardigheid van de schutter. Het was geen onhandige amateur.

Het portier is op slot, maar het moet op enig moment open zijn geweest. Je kunt wel door een kier schieten, maar je kunt er zo niet bij om iemands tong af te snijden, daar heb je twee handen voor nodig. Picaut typt een notitie op haar telefoon. ‘We moeten uv-foto’s van de bloedvlekken buiten de auto maken voordat er mensen overheen lopen,’ zegt ze tegen Rollo.

Hij haalt zijn schouders op, het zou verontschuldigend bedoeld kunnen zijn. ‘Dat hebben we al gedaan voordat we de lampen hier hadden.’

Juist. Rollo is nu inspecteur en hij heeft bijna een jaar lang leiding aan zijn eigen team gegeven. Het mag met recht een wonder heten dat hij het aanbod heeft aangenomen om weer voor Picaut te werken. Hij en Sylvie zijn de enigen van het oude team die dat hebben gedaan. De rest is vertrokken om andere dingen te gaan doen. Er zal wat tijd overheen moeten gaan voordat Picauts wereld weer de oude zal worden, maar dat gaat ongetwijfeld gebeuren.

Ze richt zich weer op de auto. Nu ze geen rekening meer hoeft te houden met de directe omgeving loopt ze ernaartoe om het beter te kunnen bekijken. De vrouw heeft een gave huid, niet glad, maar met de doorzichtige, porseleinen kwaliteit van welgestelden op hoge leeftijd. De schoten die Rollo zo bewonderde hebben keurige, ronde gaatjes van negen millimeter achtergelaten, en bij dat op haar slaap is een vaag cirkeltje van verbrand kruit getatoeëerd. Wie het ook was, hij was zeer dichtbij gekomen. Betekende het dat ze elkaar kenden, de schutter en het slachtoffer?

Picaut steekt haar hand door de kier van het raam en houdt hem tegen het voorhoofd van de oude vrouw, om een idee van het tijdstip van overlijden te krijgen. De huid is koel, maar niet koud, en de aangezichts-spieren zijn nog niet stijf als ze erop drukt. Ze zal het exacte tijdstip horen als de patholoog haar heeft onderzocht, maar volgens haar beste inschatting moeten de schoten in het eerste uur na middernacht zijn gelost.

De moordenaar heeft dus een geluiddemper gebruikt. Op minder dan vijftig meter afstand bevindt zich een complete woonwijk met lage bungalows, bewoond door gepensioneerde, burgerlijke stellen die om tien uur naar bed gaan en licht slapen; drie schoten in het holst van de nacht en er zouden tientallen telefoontjes zijn binnengekomen.

Van zo dichtbij is het duidelijk dat het slachtoffer geld had en de smaak om het goed te gebruiken. Haar zilvergrijze pakje is van linnen en keurig in de vouw. De parels om haar hals glanzen zacht in het tl-licht. Haar haren zijn dun en wit, ze kunnen haar roze schedel niet helemaal verhullen. Dat is wat haar zo oud maakt, de dunheid van het haar; als het dikker was geweest had ze in de zeventig kunnen zijn. Maar nu schat Picaut haar eerder in de richting van de negentig. Er is nog steeds iets typisch vertrouwds aan haar gezicht; de fijne, geprononceerde hoeken van haar jukbeenderen.

‘We moeten een naam hebben,’ zegt ze bedachtzaam.

Rollo bijt op de rand van zijn duim. ‘Het portier zit op slot. We zijn nog niet in de auto geweest.’

‘Wie?’ vraagt Picaut aan de wachtende forensische technici.

Een van hen maakt zich uit het groepje los en opent het portier in minder tijd dan het Rollo kost om een sigaret op te steken. De fotografen van het team gaan aan de slag en Picaut heeft nu de gelegenheid om zich voorover te buigen, de auto in, en te kijken wat voor schade het mes heeft aangericht.

De snede in haar keel heeft geen ruwe randen, wat Picauts hoop voedt dat het mes pas post mortem is gebruikt. Ze duwt haar pen tussen de tanden en ziet dat de tong er inderdaad is uitgesneden en ja, dit is zo goed als zeker na haar dood gebeurd: het bloed is donker.

Nu ze toch bezig is gaat ze op zoek naar een identiteitsbewijs. De jaszakken zijn leeg, maar er staat een leren handtas op de bodem bij de passagiersstoel. Hierin vindt ze tussen andere spullen een pas-

poort en twee creditcards. Ze richt zich op en zegt: ‘We kunnen er voorlopig van uitgaan dat dit madame Sophie Destivelle is.’

Petit-Evard opent zijn mond, denkt even na, sluit hem dan weer en pakt zijn telefoon om iets op te zoeken. Picaut begint hem te mogen.

Sylvie is klaar met het kalmeren van de stationschef. Haar piekhaar is tegenwoordig zwart en ze draagt een kort rokje, een dikke wollen legging en grote leren laarzen; restanten van een jaar dat ze undercover in een anarchistennetwerk ten zuiden van de Loire doorbracht.

Ze is op dit moment de beste kracht, tenzij Petit-Evard meer in zijn mars heeft dan hij tot nu toe heeft laten zien. ‘Ik wil weten waar ze vandaan kwam en waar ze naartoe ging,’ zegt Picaut tegen haar. ‘En verzamel alles wat Sophie Destivelle ooit in haar leven heeft gedaan.’

‘Komt goed.’

Sylvie vertrekt. ‘Nou, daar kan ze haar tanden in zetten,’ zegt Petit-Evard. ‘Op Google is niets over haar te vinden. Misschien kunnen we een foto oppoetsen om die aan Interpol door te geven? Er moet iemand zijn die meer over haar weet.’

‘Ik heb het idee dat ik meer over haar weet, het wil me alleen niet te binnen schieten.’ Picauts herinnering aan deze vrouw glipt als een aal door haar vingers. Ze kan de vorm ervan voelen, en ze proeft de structuur op haar tong. ‘Ze heeft in de kranten gestaan. Of is op het nieuws geweest. Op Facebook misschien. Er was iets. Ze was bedroefd, zoiets kan ik me nog herinneren.’

‘Gaan we het al aan de pers melden?’

‘Nog niet. Laten we niet overhaast te werk gaan, ik wil eerst meer te weten komen over degene die hiermee een punt wilde maken en het waarom,’ zegt Picaut. ‘Zorg dat ze naar het pathologisch lab wordt gebracht. Eric heeft nieuwe software die gezichten weer levend kan maken; het resultaat kunnen we door de databases halen om te zien of er iets opduikt. En check de auto. We zijn al een stuk verder als hij op haar naam staat. Zo niet, dan moeten we uitzoeken hoe ze eraan is gekomen, want... O, shit, daar zaten we nu echt op te wachten.’

Een paarlemoerwitte BMW komt de hoek om en draait het parkeerterrein op. Picaut voelt haar gezicht verstrakken, daar waar het al niet verstrakt was. Ze duwt met haar schouder het portier dicht.

‘Ga naar het bureau en check op wiens naam de auto staat,’ zegt ze snel tegen Petit-Evard. ‘Als het niet Sophie Destivelle is, achterhaal de persoon dan en vraag wat hij over haar weet. Ik vertrek dadelijk naar het lab. We zien elkaar daar over een half uur om te kijken of de autopsie ons meer kan vertellen dan we nu weten.’

Petit-Evard mag dan een groentje zijn, hij is rap genoeg. Nog voor de BMW geparkeerd is rijdt hij in zijn achteruit het parkeerterrein af.

Rollo vangt Picauts blik. ‘Wil je dat ik erbij blijf?’

Ja, maar... Nee, absoluut niet. Er zijn dingen die ze alleen zal moeten afhandelen.

‘Nee,’ zegt ze, ‘ik red me wel. Probeer aan wat bomen te schudden waar moordenaars in kunnen zitten. Ik wil weten of er ergens in de donkere holen van Europa iemand van dit kaliber te vinden is die zichzelf nu op de borst slaat.’ En zo is Rollo dus ook vertrokken tegen de tijd dat Ducat uit zijn auto stapt. De forensische technici gaan voor hem aan de kant.

Hij heeft de hoektanden van een vampier, een gedrongen gestalte, de pedante houding van een advocaat en is ongelooflijk bot tegen vrouwen. Er was een tijd dat officier van justitie maître Yves Ducat vierkant over Picaut heen liep en haar meest doortimmerde zaken sloopte. Maar hij is snotverkouden en zijn gezicht is gedeeltelijk verscholen achter een linnen zakdoek. Hij knikt ter begroeting en hij laat een mistroostige blik over de dode vrouw, haar verwondingen en de auto gaan. ‘Wie is het?’

‘Sophie Destivelle,’ zegt Picaut. En na zijn frons: ‘Haar naam heeft nog niets opgeleverd. Petit-Evard is de auto aan het natrekken.’

Ducat trekt een grimas. Moeizaam buigt hij zijn bovenlichaam naar rechts om in de auto te kunnen turen. ‘Een professionele klus?’

‘Daar gaan we van uit.’

‘Shit.’ Ze wacht. Ducat is een man die zijn woorden met zorg uitkiest, en het komt er zonder enige stemverheffing uit. Hij neemt de tijd om zijn zakdoek op te vouwen. ‘De Amerikanen zullen dit niet leuk vinden.’

Inderdaad. Volgens een overeenkomst die nog onder de oude regering is gesloten hebben de veiligheidsdiensten van de Verenigde Staten in alle stilte een antiterrorisemetop in Orléans belegd. Die is nu al twee dagen aan de gang, en gaat nog drie dagen duren tenzij ze besluiten dat het te onveilig is om door te gaan.

‘Denk je dat ze het zullen afblazen?’ vraagt Picaut.

‘Als ze dat doen, dan zullen jij en ik ons bij de rij voegen van hen die een slechtbetaalde baan proberen te vinden bij onbeduidende beveiligingsbedrijfjes.’

En ook dat is waar. Er was spectaculair veel tijd en moeite geïnvesteerd om de CIA, de NSA en de vele andere corporatieve acroniemen-dragers die de mondiale spionagegemeenschap bevolken zover te krijgen dat ze voor de top van dit jaar naar Orléans wilden komen. Een keuze die gebaseerd was op de voorwaarde dat de stad veilig zou zijn. Een verminkte vrouw in een auto met twee schoten in haar borst en een in haar hoofd draagt daar niet bepaald aan bij.

‘Zullen we die baan delen?’ vraagt Picaut. ‘Ik neem de nachtdiensten wel.’

Ducat bijt op zijn onderlip. ‘Maar als we de driedelige pakken achter ons kunnen krijgen, dan kunnen ze de pers van ons weghouden. Als de NSA alle e-mails die je ooit in je leven hebt geschreven dreigt door te ploegen, ga je niet ter meerdere glorie van jezelf een knallende primeur schrijven. Ik regel dit wel. Zorg er wel voor dat ik op de hoogte blijf van je bevindingen.’

Ducat is ongewoon vriendelijk. Picaut voelt dat hij naar haar kijkt, wat voor haar opmerkelijk genoeg is om zich om te draaien. En zo ziet ze dat hij haar niet rechtstreeks aankijkt, maar in plaats daarvan haar beeld in de buitenspiegel van de auto bestudeert. Het overvalt haar, en ze ziet zichzelf voor het eerst sinds... een lange tijd.

Ze is dunner dan eerst, en ook bleker, met donkerder haar nu de door de zon gebleekte pieken die haar korte en praktische kapsel opfleurd zijn verdwenen. Door het gebrek aan zonlicht zijn de sproeten rond haar neus duidelijker zichtbaar, en haar ogen zijn misschien meer ingevallen dan ze dacht; het maakt haar bedachtzamer.

Dat is allemaal mooi, maar dit is haar rechterkant, haar goede kant, de kant die ze de forensische technici, Rollo en Evard, toe heeft gekeerd. En dat is waarom Ducat de buitenspiegel gebruikt. Zo kan hij de andere kant zien. Sterker nog, bestuderen. Haar blik ontmoet de zijne.

‘Wát?’ Ze is al een tijdje niet meer kwaad geworden. De schok voelt goed. ‘Denk je dat ik er nog niet aan toe ben?’

‘Absoluut niet. Ab-so-luut niet.’ Ducat glimlacht. Hij *glimlacht*. Hij steekt onbeholpen zijn hand uit en geeft haar een schouder-

klopje. Meer een ferme klap op haar bovenarm, eigenlijk. ‘Welkom terug.’

8.05

‘Ze was knap, hè?’

Het naakte lichaam van Sophie Destivelle ligt op de stalen kar, al het bloed is eraf gewassen terwijl een uitvergroete foto die op een muur van de autopsiezaal is geprojecteerd toont hoe ze er levend moet hebben uitgezien: stralend en innemend.

In het verleden moest Picaut altijd wachten op de familie van de slachtoffers tot ze foto’s van hen bij leven kon zien. Maar Eric Masson experimenteert met software die het gezicht van een dode weer leven kan inblazen, die het weer warmte kan geven en de ogen kan openen om ze te laten vonken, die de strakke lippen in een glimlach kan veranderen, en dit is het resultaat.

Sophie Destivelle is het toonbeeld van gratie en elegantie. Haar blik is eerlijk en open, wijs, en ze lacht om iets waar Picaut alleen maar naar kan gissen. Dit is een intelligente en gevatte vrouw.

Picaut loopt naar de projectie op de muur zodat ze oog in oog met haar staat. ‘Waarom denk ik dat ik haar ken?’

‘Half Frankrijk zal denken dat ze haar kent. De software zegt dat ze qua botstructuur een kruising tussen Fanny Ardant en Audrey Tautou is. Ik heb haar blouse bijgekleurd om hem er precies uit te laten zien als die van Tautou tijdens een fotosessie van afgelopen jaar, hij past ook beter bij haar teint. Als ik er veertig jaar vanaf haalde zou ze nu in Hollywood miljoenen verdienen.’

‘Kun je haar ook droevig maken? Een beetje?’

‘Tuurlijk.’ Een muisklik, een paar commando’s die worden ingetoetst en er verschijnt een nieuw beeld naast het oude waarin de stralende glimlach bedachtzamer wordt, de oogleden schuiner trekken en er lijnen rond haar mond verschijnen. Dit is het verdriet dat Picaut op het parkeerterrein bij het station voelde.

‘Stop.’ Het beneemt haar de adem, deze afbeelding. ‘Dat is haar.’

Eric maakt vervolgens een serie van deze foto’s, die allemaal bijna maar-niet-precies-hetzelfde zijn. Hij kijkt op en zegt: ‘Is het goed als ik zeg dat het jouw onderzoek is? Als jouw naam erbij staat zal de pers er meer aandacht aan besteden.’

Dat klopt waarschijnlijk. Ze was altijd geneigd te denken dat de media het geheugen van een goudvis hadden. Maar in de aanloop naar de brand had ze gemerkt dat ze opmerkelijk vasthoudend kunnen zijn wanneer het haar betreft. Dat komt nu niet goed uit. ‘De pers mag hier niets van weten. De conferentie moet onopgemerkt verlopen. Geen rondsnuffelend mediacircus in deze stad.’

Eric houdt zijn hoofd scheef. ‘Welke conferentie?’

De briefings waren volledig in spionnenstijl geweest, alleen bestemd voor hen die het moesten weten. En tot op dit moment hoefde Eric er niets van te weten. Nu wel.

‘Je suis Charlie,’ zegt ze.

‘Sorry?’

‘De aanslagen in Parijs hebben ons voor de CIA van stinkkaas-etende heulers met de vijand in bondgenoten in de strijd tegen het wereldwijde terrorisme veranderd. Om hun nieuwe liefde te bekrachtigen hebben ze hun jaarlijkse top van Bermuda, of Panama, of welk zonnig belastingparadijs dan ook, naar Orléans verplaatst.’

Eric fluit. ‘Niet het juiste moment om een moord in je voortuin te hebben. Heeft het met elkaar te maken?’

Wat een slimmerd, die Eric. ‘Geen idee. De CIA weet als geen ander waar ze professionele huurmoordenaars vandaan moeten halen. Ik moet er niet aan denken wat voor diplomatieke gevolgen dit zal hebben als blijkt dat ze hierbij betrokken zijn, mijn god.’

‘Wat vindt Ducat ervan?’

‘Hij denkt dat het een puinhoop kan worden en dat we allebei onze baan zullen verliezen als we dit niet snel oplossen.’

‘Dan kunnen we maar beter aan de slag gaan.’ Eric trekt een witte jas aan die er bij iemand anders curieus zou uitzien, maar het verschaft hem juist aanzien. ‘Er is koffie als je wil. Ik ben zo klaar.’

Hij houdt van zijn werk. Bij de onderhandelingen om hem naar Orléans te krijgen had hij geëist dat er nieuwe apparatuur in zijn werkruimte moest komen, dus nu zijn er bij de witte tegels en het roestvrij staal dat alle autopsiezalen van de wereld karakteriseert nieuwe technologische snufjes gekomen, en alleen Eric weet wat hij ermee kan doen.

Hij begint met het fotografisch gedeelte van de autopsie. Een camera op rails maakt een geautomatiseerde serie foto’s van Sophie Destivelle; van top tot teen, van de linker- en de rechterkant. Van

deze combinatie van beelden wordt een levensgrote collage opgebouwd die op de muur wordt geprojecteerd, naast de levensechte varianten en de foto's die de forensische technici op de plaats delict hebben genomen. Daar komen nog foto's van de schoten bij; de gaatjes in haar aangeklede, en vervolgens naakte torso. Zowel de ingangs- als de uitgangswonden zijn klein en keurig.

Picaud bestudeert de uitvergrote foto's en zegt: 'Een Glock met een geluiddemper?'

'Ik zie niets ongewoons, dus ja, dat lijkt me van wel. Het was in elk geval een negen-millimeterkaliber. Vlak voordat je hier aankwam kreeg ik een e-mail van Ballistiek, ze hebben de kogels in de auto gevonden. Binnen twee uur krijgen we iets definitiefs te horen.'

'Bestaat de mogelijkheid dat ze al dood was vóór de schutter verscheen?'

'Dat lijkt me sterk. Zit je daaraan te denken?'

'Er klopt iets niet. Ze lijkt me niet het type om zonder slag of stoot het loodje te leggen.'

'Zal ik wat bloedtesten doen, voor het geval ze gedrogeerd was?'

'Graag, dank je.' Het is weer stil in de autopsiezaal. Picaud loopt naar de tafel waarop de kleren en persoonlijke bezittingen liggen uitgestald in een volgorde die steeds persoonlijker wordt: pak, schoenen, blouse, beha, kousen, onderbroek. Het ziet er allemaal schoon gewassen uit. Ze trekt handschoenen aan en begint de labels te controleren.

Even later zegt ze: 'Welke Française koopt nu al haar kleren in Amerika?'

'Een rijke misschien?'

'Zelfs het ondergoed?' Dit is niet best. Als ze een Amerikaanse blijkt te zijn, dan zal Ducat... 'Kijk eens aan.'

Eric kent haar ondertussen goed genoeg. Hij kijkt op. 'Wat?'

'Er is een visitekaartje in de voering van haar jasje genaaid. Heb je een schaar?'

'Scalpel?'

'Ook goed.'

'Wacht, laat me eerst foto's nemen.'

Eric heeft een lens die tot driehonderd procent kan vergroten. Picaud houdt de voering van de jas op bij de plek waar ze de randen van het visitekaartje onder de zijde voelde. De zoom van het jasje verschijnt op het scherm. De zijde is diepgrijs, het linnen is bleker.